

היה לי חבר, היה לי אח...

נכתב ע"י אילנה עמיחי, אחות של [סמל נהוראי מאיר אמזלג הי"ד](#)

אחי נהוראי היה גדול ממני ב-5 שנים.
היה בן 30 בנופלו במלחמת שלום הגליל הראשונה.
ולא, אין לי סיפור גבורה לספר לכם.
נהוראי שלי, אחי, לא נפל בקרב מרשים בלבנון, הקרב בו נפל לא פורסם מעולם.
אך סיפור מותו, מתמצת את כל סיפור חיו הקצרים אך המלאים בתבונה רגישות וצניעות.
טבולים בהומור אך גם ברצינות ונתינה ברוחב לב.
נהוראי היה חייל של פלוגות ישיבות ההסדר ועשה את דרכו בישיבת "שבות ישראל" באפרת בגוש עציון.
תמיד רצה לתרום למדינה, לתת כמה שרק אפשרו לכן בחר לשרת בצנחנים.
בסיום החלק הראשון של השרות הצבאי סיים את קורס המכ"ם וחזר לישיבה.
הוא תכנן להתחיל קורס קצינים מיד עם חזרתו לשרות הצבאי אל המלחמה קטעה את תכניותיו.
המלחמה התחילה בשבת.
מוצאי שבת-נהוראי חוזר מסניף בני עקיבא בו היה פעיל בשנות נעוריו ומקבל שיחת טלפון מהצבא שעליו להתייצב במרכז הגיוס שנקבע בצפון הארץ.
וכך, מאותו מוצאי שבת מתחיל מסעו עד הכניסה ללבנון.
הגדוד שלו כבר ניכנס ללבנון ונהוראי ממתין באי שקט וחוסר מנוחה לגדוד נוסף שיכנס.
לאחר 3 ימים ניכנס גדוד 17 של גולני ונהוראי מצטרף אליהם ובעצם בתקופת המלחמה מסופח לגדוד אריות הגולן.
נהוראי שהה בלבנון 4 שבועות של קרבות קשים של תחילת המלחמה ושרד אותם.
הוא וחבריו לגדוד חזרו לארץ לשהייה קצרה של סוף השבוע בבית ולאחר מיכן לשוב ללבנון.
נהוראי ממחר להתקשר הביתה ביום ד ט"ז בתמוז ואומר לאימא שלי שהוא מגיע לשבת.
ביום חמישי י"ז בתמוז, יום הצום, נהוראי שוהה בביה"ס למכ"ם בכרמיאל ומתכוון ליציאה הביתה לאחר שהשכים קום לתפילת שחרית.

נהוראי מנקה ומסדר את הנגמש שלו כך שיהיה מוכן חזרה ליציאה ללבנון בתחילת השבוע.

לפני היציאה מפקד הבסיס מבקש מתנדבים שיעזרו לפלוגה אחרת לפנות ולנקות את הנגמשים שלהם.

נהוראי מתנדב לסייע לפלוגה האחרת בניקוי הנגמש.

במהלך הטיפול הנגמש נשמעה התפוצצות ונהוראי ועוד 2 חיילים ששהו אתו בנגמש נהרגים במקום.

נהוראי ניקבר ביום שישי שעות ספורות לפני כניסת השבת.

הסיפור הזה הוא לא סיפור מלחמה קלאסי.

אך סיפור שמדגים את התכונה הבולטת שהייתה לנהוראי: נתינה.

הוא בחר אחרת במקום לצאת בדרכו הביתה.

נהוראי היה בחור שאי אפשר שלא לראות אותו. גבוה וחסון.

אך עם זאת, לא תמצאו אותו במרכז ההמולה, אך אם יש משימה ועניין הוא תמיד היה הראשון לבצע.

נקודת המפנה בחייו הייתה בכיתה י"ב בישיבה התיכונית בבאר שבע.

שם התגבשה אצלו ההחלטה ללכת לישיבת הסדר.

מתוך הרצון וההבנה שיש לחבר בין הרצון הגדול שלו לתת למדינה, ומצד שני למצוא את הכוחות לעשות זאת נכון ובדרך שלו.

לבושתי הרבה, אני יכולה לספר לכם, שאת אחי ששכלתי כשהייתי בסוף כיתה ט' בת 15.5, הכרתי טוב יותר לאחר שנהרג.

מרחק של 5 שנים הפרידו בנינו, אך הסתבר שחבריו הכירו אותו טוב יותר.

בערב חברים שערכנו לזכרו כחודש לאחר שנהרג,

אני זוכרת היטב את המילים שאמר מנשה חברי: "נהוראי הוא לא סתם חבר, אלא חבר שצריך לשאוף לתכונות שבו".

חברים ספרו על ההתמדה והנחישות שלו בישיבה ובצבא ובכל משימה אותה לקח על עצמו.

תמיד היה כזה נהוראי.

מתייצב מיד לצד חבר שזקוק לעזרה, או אם פשוט צריך להרגיע את הסביבה.

ובכלל מאחורי הדמות הזו, שכנה נפש רגישה שידעת היטב את המתרחש סביבה, עוזרת ותומכת במה שרק ניתן.

וכך אני היום, לאחר 38 שנים, רואה שאתה נהוראי, משמש לי זכרון חי, אף שאינך קיים.

ואני רואה איך השנים מטשטשות את התמונה, אפילו את דמותך לעיתים אני מתאמצת שלא לשכוח.

תני פנים, הצחוק והחיוך המבויש הזה שלך ואת השקט הטוב הזה שהיה בך.

גם היום אני מוצאת את עצמי מספרת לילדי עליך.

אחי נהוראי הוא המורשת שלי בבית.
לא סיפור גבורה עטור עוז ותהילה אלא סיפור קטן וצנוע אך כל כך אופייני לך.
וגם היום, אני נפגשת אתך בכל פעם מחדש,
בצמתים אותם אני עוברת בחיים ואתה כל כך חסר בכל שמחה והכל מפגש.
נכון, החיים יכלו להיות אחרת, והם ממשיכים כי הם חזקים יותר מהשכול. אך הם
לעולם לא יחזרו להיות רגע אחד לפני שהלכת.
בכל פעם אני נפרדת מימך עוד קצת מחדש.
מעלת את האובדן, מבינה עוד פינה בחלל השכול הגדול הזה,
שכול שמלא בתהום, אך כמה שהתהום גדולה כך גם הצמיחה יכולה להיות גדולה
ממנו.
ואתה הוא זה, שתמיד מחייך, נאם יכולת להגיד בוודאי היית אומר לי, להמשיך
בשמחה כי אתה את החיים אהבת.
אתה אחי, שריח אישה לא דבק בך,
שילדים קטנים לא היו בביתך,
שלא הספקת לעבד את האדמה שכל כך אהבת, אך נקברת תחת רגביה.
אתה אחי היקר והצעיר מאוד,
חסר לי.